

ROMÂNIA

**JUDECĂTORIA VASLUI
JUDVS**

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 793/C/2017

Ședința publică de la 06 Noiembrie 2017

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE DANIELA MIHAELA OVAC

Grefier ADINA MANUELA BUZDUG

Pe rol judecarea cauzei civile privind pe reclamantul **CONSILIUL DE MEDIERE**, având CIF 21500343, cu sediul în șos. Nicolae Titulescu, nr. 88B, sector 1, București și pe pârât pârâta , având

, cu sediul în mun.

având ca obiect cerere de valoare redusă.

Dezbaterile asupra fondului cauzei au avut loc în ședința publică din data de 19.10.2017, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință din acea zi care face parte integrantă din prezenta, când, din lipsă de timp pentru a delibera, s-a amânat pronunțarea pentru data de 30.10.2017, când pentru aceleași motive, a amânat pronunțarea pentru astăzi, când;

INSTANȚA

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin formularul de cerere înregistrată pe rolul Judecătoriei Vaslui la data de 09.05.2017, sub nr. 3406/333/2017, reclamatul **CONSILIUL DE MEDIERE** a chemat în judecată pe pârâta

Birou Mediator, prin reprezentant

solicitând instanței ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună obligarea acesteia la plata sumei de 1.900 lei, conform facturii seria CM nr. 7659/28.02.2017, precum și la plata cheltuielilor de judecată reprezentate de taxa de timbru.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că la data de 28.02.2017 a fost emisă de Consiliul de mediere factura seria CM nr. 7659 în cuantum de 1900 lei ce reprezintă:

- taxa anuală profesională pentru anul 2016, în cuantum de 300 lei;
- taxa anuală profesională pentru anul 2015, în cuantum de 300 lei;
- taxa anuală profesională pentru anul 2014, în cuantum de 300 lei;
- taxa anuală profesională pentru anul 2013, în cuantum de 300 lei;
- taxa anuală profesională pentru anul 2012, în cuantum de 300 lei;
- taxa anuală profesională pentru anul 2011, în cuantum de 400 lei;

Reclamantul a susținut că prin Hotărârea Consiliului de mediere nr. 196/25.02.2012, la art. 5 s-a stabilit că taxa anuală profesională datorată de mediatori este în cuantum de 300 lei și se datorează de către toți mediatorii autorizați și înscriși în tabloul mediatorilor conform Legii nr. 192/2006, iar mediatorii suspendați datorează o taxă anuală profesională în cuantum de 100 lei. A precizat că potrivit art. 9 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului de mediere, Consiliul de mediere a emis hotărârile cu privire la taxe, hotărâri legale ce se află în vigoare ale căror prevederi sunt obligatorii pentru fiecare mediator autorizat. Reclamantul a învederat că pârâtul și-a luat angajamentul de a respecta hotărârile Consiliului de mediere încă de la completarea cererii de autorizare, precum și a actului de înființare a biroului de mediator. A mai menționat că suma în cuantum de 1900 lei reprezintă

o creanță certă, lichidă și exigibilă, existența ei rezultând din hotărârile emise de Consiliul de mediere și factura seria CM nr. 7659/28.02.2017, iar taxele stabilite prin hotărârile emise de Consiliul de mediere sunt datorate de toți mediatorii autorizați.

În drept, reclamantul a invocat art. 1516, art. 1350, art. 1548 C.civ., art. 1026-1031 C.proc.civ., Legea 192/2006, Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului de mediere, Hotărârile emise de Consiliul de mediere.

În dovedire, reclamantul a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

Reclamantul a depus la dosarul cauzei înscrisuri în susținerea cererii (f. 9-34).

Reclamantul a solicitat judecarea cauzei și în lipsă potrivit art. 223 alin. 3 C.civ.

Cererea a fost **timbrată** cu taxă judiciară de timbru în cuantum de 50 lei, conform dispozițiilor art. 6 alin. 1 din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, fiind depusă chitanța la fila 41.

La data de 12.07.2017 pârâta – Birou Mediator, prin reprezentant Prepeliță Maria, a depus la dosar **întâmpinare** (f. 49-58) prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată și obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată și a invocat excepția lipsei calității procesuale de reprezentant a persoanei Mitroi Mugur Bogdan care a formulat cererea de chemare în judecată în numele reclamantului și excepția prescripției acțiunii pentru anii 2011-2013.

În motivarea întâmpinării, în fapt, pârâta a arătat că nu există o hotărâre a instituției în baza căreia s-a decis acționarea în instanță a mediatorilor în vederea recuperării unor așa-zise creanțe ce reprezintă taxe profesionale pe perioada 2009-2016, că nu a fost respectat art. 19 alin. 4 din Legea 192/2006, iar conform Legii 192/2006 președintele nu are astfel de atribuții de a angaja instituția în procese în instanță fără a supune la vot și a adopta o hotărâre în cadrul organismului de tip colegial - Consiliul de mediere.

Pârâta a susținut că orice creanță solicitată de Consiliul de mediere pentru o perioadă mai veche de trei ani în raport de data introducerii cererii de chemare în judecată este prescrisă conform dispozițiilor art. 2517 C.civ., astfel că orice sumă de bani solicitată cu orice titlu de către consiliul de mediere este prescrisă înainte de anul 2014.

Pârâta a mai învederat că taxa profesională anuală nu este și nu a fost niciodată prevăzută de Legea 192/2006, că veniturile Consiliului trebuie să se limiteze la categoriile prevăzute în art. 21, că unica taxă prevăzută de lege este taxa de autorizare a mediatorilor, aceasta fiind unica permisă de lege a fi încasată de către Consiliu, iar după autorizare, pe parcursul exercitării profesiei nu există nicio obligație pentru mediatorii de a plăti vreo taxă. A susținut că legea nu permite Consiliului să instituie alte taxe de natura celei de autorizare, iar pentru a fi îndeplinite condițiile de legalitate și a se constitui ca venit la Consiliul de mediere taxa profesională trebuie să reprezinte o sumă de bani rezultată dintr-o activitate, un serviciu prestat de către Consiliul de mediere mediatorilor contra cost, serviciu care trebuie să se înscrie în sfera obiectului de activitate al Consiliului de mediere și care trebuie să fie oferat de către Consiliu și este opțional pentru mediatorii.

Pârâta a precizat că nu există în lege niciun serviciu contra cost obligatoriu pentru mediatorii prestat de Consiliul de mediere, iar taxa profesională nu are caracter obligatoriu, întrucât nu este o taxă prevăzută de lege ca obligație a mediatorilor pe parcursul exercitării profesiei, nu este prevăzută în categoria de venituri ale Consiliului, activitatea, serviciul prestat de către Consiliu în schimbul taxei nu este obligatoriu pentru mediatorii. A susținut că Consiliul poate considera că un mediator datorează taxa profesională anuală numai dacă serviciul a fost oferat și descris concret în ce constă acesta, pentru fiecare an pentru care se solicită plata, iar în perioada 2012-2016 nu a fost solicitat, oferat, acceptat, contractat și dovedit că a fost prestat.

Pârâta a arătat că în perioada 2008-2017 printr-o serie de hotărâri, taxa pretinsă acum de Consiliu a fost modificată ca denumire, cuantum și conținut, termenele de plată au fost

diferite și sancțiunile pentru neplata sa. Cu privire la hotărârea nr. 15/13.04.2016 pârâta a arătat că legea nu prevede ca mediatorii să susțină financiar activitatea prin care Consiliul își îndeplinește atribuțiile prevăzute de lege referitoare la Tabloul mediatorilor, aceasta fiind o activitate în interes public, nu un serviciu pentru mediatorii. Pârâta a susținut că sumele solicitate de Consiliu nu au caracterul unei creanțe certe, din hotărârile depuse de Consiliu nereieșind existența unui raport juridic stabil și constant în baza căruia mediatorii au obligația de a achita o taxă ce nu este prevăzută de legea profesiei, iar Consiliul a facturat taxa anuală profesională fără ca mediatorii să solicite, să cunoască și să accepte serviciile prestate.

Pârâta a mai învederat că asumarea de către ea în cuprinsul cererilor tip impuse de Consiliu la momentul autorizării a angajamentului de a achita taxele stabilite prin hotărârile Consiliului de mediere are în vedere acele taxe ce reprezintă plata pentru servicii adresate exclusiv mediatorilor permise de lege a fi prestate de Consiliu contra cost, precizate și acceptate de mediatorii în calitate de beneficiari și în limitele stabilite de Legea 192/2006. A precizat că în toți acești ani nu i s-a comunicat din partea Consiliului că ar avea un debit de plată față de el și că de când a fost autorizată și până în prezent nu a făcut nicio informare și nicio mediere, deci nu a realizat venituri din această profesie. A arătat că a fost emisă factura de Consiliu fără a se preciza serviciul care se efectuează.

În drept, pârâta a invocat dispozițiile art. 205-206 C.proc.civ., art. 82 C.proc.civ., art. 2517 C.civ., Legea nr. 192/2006, Hotărârile emise de Consiliul de mediere nr. 20/31.05.2014, nr. 15/13.04.2016, nr. 30/08.08.2016.

În dovedire, pârâta a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, fiind depuse la filele 59-63.

La data de 18.08.2017 reclamantul a depus la dosar **răspuns la întâmpinare** (f. 69-73) prin care a solicitat să fie respinse ca nefondate susținerile pârâtei. A solicitat respingerea ca nefondată a excepției lipsei calității procesuale de reprezentant a d-lui Mugur Mitroi - președintele Consiliului de mediere, invocată de pârât, arătând că președintele are calitatea de ordonator de credite, că atribuțiile Consiliului de mediere sunt distincte de atribuțiile președintelui Consiliului de mediere și că doar președintele putea semna și introduce cererea de chemare în judecată ce face obiectul prezentului dosar.

Reclamantul a solicitat respingerea ca nefondată a excepției prescripției dreptului material la acțiune invocată de pârâtă deoarece pârâta nu a contestat factura în termenul legal de 15 zile, iar acceptarea, expresă sau tacită, reprezintă un act juridic care îl obligă pe acceptant la plată.

Reclamantul a solicitat să se constate faptul că instituția Consiliul de mediere în calitatea sa de organism central în exercitarea atribuțiilor sale poate să emită hotărâri prin care să stabilească taxe profesionale pentru exercitarea profesiei de mediator și modalitatea de achitare a acestora. Pârâta face parte din corpul profesional al mediatorilor, fiind obligată să se conformeze prevederilor legale ce reglementează această profesie. A precizat că pârâta nu a fost împiedicată în vreun fel de Consiliu în îndeplinirea obligației de achitare a taxei anuale profesionale, ce îi revenea în calitate de mediator autorizat, prin neemiterea facturii fiscale în sarcina mediatorului la sfârșitul fiecărui an calendaristic.

Reclamantul a mai arătat că izvorul obligațional al dreptului de creanță al Consiliului față de debitorul Birou de mediator reprezentat de mediatorul este chiar angajamentul unilateral menționat (actul de înființare al biroului de mediator) a cărui valabilitate nu a fost contestată în nicio modalitate de pârâtă.

A mai susținut că potrivit art. 5 din Hotărârea Consiliului de mediere nr. 196/25.02.2012 se datorează o taxă anuală profesională în cuantum de 300 lei de către toți mediatorii autorizați începând cu anul următor emiterii hotărârii de autorizare, putând fi achitată semestrial, în două cote părți egale.

Raportul juridic obligațional dintre Consiliul de mediere și pârât are ca fundament existența Actului de înființare Birou de Mediator din 12.02.2010, aprobat în ședința Consiliului de mediere din 19.03.2010 și înscris în Registrul Formelor de Exercitare a Profesiei la poziția nr. 954, prin care pârâta și-a asumat obligația de a plăti către Consiliul de mediere o sumă de bani, în modalitatea achitării întocmai și la termen a eventualelor taxe hotărâte de Consiliu de mediere.

Reclamantul a solicitat să se constate că facturile au fost legal emise în sarcina mediatorului autorizat, taxele fiind datorate ca urmare a exercitării activității de mediator, iar suma pretinsă în cuantum de 1.900 lei reprezintă o creanță certă, existența sa rezultând din Hotărârile emise de Consiliul de mediere și din factura seria CM nr. 7659/28.02.2017. A arătat totodată că este lichidă creanța, taxele stabilite prin hotărârile Consiliului de mediere fiind datorate de pârâtă raportat la perioada în care a avut calitatea de mediator, fiind și exigibilă, termenul de plată al debitului fiind împlinit la data introducerii cererii de chemare în judecată.

La termenul de judecată din data de 19.10.2017 instanța a dispus unirea cu fondul cauzei a excepțiilor invocate, a încuviințat pentru părți proba cu înscrisurile depuse la dosar și a reținut cauza spre soluționare.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține în fapt și în drept următoarele:

În analiza cererii formulate de reclamantul CONSILIUL DE MEDIERE instanța va verifica inițial îndeplinirea condițiilor de admisibilitate ce rezultă din dispozițiile art. 1026 C.proc.civ. potrivit cărora *procedura cu privire la cererile de valoare redusă se aplică atunci când valoarea cererii, fără a se lua în considerare dobânzile, cheltuielile de judecată și alte venituri accesorii, nu depășește suma de 10.000 lei la data sesizării instanței, cu excepția litigiilor în materie fiscală, vamală sau administrativă, privind răspunderea statului pentru acte sau omisiuni în cadrul exercitării autorității publice, starea civilă sau capacitatea persoanelor fizice; drepturile patrimoniale născute din raporturile de familie; moștenire; insolvență, concordatul preventiv, procedurile privind lichidarea societăților insolvabile și a altor persoane juridice sau alte proceduri asemănătoare; asigurări sociale; dreptul muncii; închirierea unor bunuri imobile, cu excepția acțiunilor privind creanțele având ca obiect plata unei sume de bani; arbitraj; atingeri aduse dreptului la viață privată sau altor drepturi care privesc personalitatea.*

Având în vedere că reclamanta solicită obligarea pârâtului la plata sumei de 1.900 lei și că prezentul litigiu nu face parte din categoriile enumerate mai sus cu titlu de excepție, instanța reține că procedura cererilor de valoare redusă este aplicabilă în speță și prin urmare cererea formulată pe calea acestei proceduri este admisibilă.

În conformitate cu disp. Art. 248 alin. (1) Cod procedură civilă, instanța va analiza cu prioritate excepția lipsei calității de reprezentant a numitului Mitroi Mugur Bogdan și excepția prescripției dreptului material la acțiune invocate de pârât.

Referitor la prima excepție, instanța reține că președintele Consiliului de mediere are calitatea de reprezentant legal și dreptul de a acționa în numele persoanei juridice, calitate ce este conferită de lege. Astfel, potrivit disp. art. 209 C.proc.civ., persoana juridică își exercită drepturile prin organele sale de administrare, de la data constituirii lor, respectiv prin persoanele fizice sau persoanele juridice care, prin lege, actul de constituire sau statut, sunt desemnate să acționeze, în raporturile cu terții, individual sau colectiv, în numele și pe seama persoanei juridice, în speță, prin Hotărârea Consiliului de mediere nr. 5/2007, la art. 13 alin. 1 și 2 a fost reglementată obligația președintelui de a asigura coordonarea activității Consiliului și de reprezenta, fiind evident vorba și de reprezentarea legală procesuală.

Prin Hotărârea nr. 1 din 20.03.2015 depusă la dosar la fila 19, numitul Mitroi Mugur Bogdan a fost validat în funcția de președinte al Consiliului de mediere, acesta reprezentând Consiliul în relațiile cu terții.

Pentru aceste considerente, instanța va respinge ca neîntemeiată excepția lipsei calității de reprezentant invocată de pârâta – Birou Mediator, prin reprezentant

În ceea ce privește excepția prescripției dreptului material la acțiune invocate de pârât, instanța reține că potrivit dispozițiilor art. 2 din Hotărârea Consiliului de mediere nr. 1307/14.12.2008, mediatorii autorizați înscriși în Tabloul Mediatorilor, începând cu anul următor celui în care s-a emis Hotărârea de autorizare, datorează taxa anuală de administrare în cuantum de 400 de lei.

Prin art. 5 din Hotărârea Consiliului de mediere nr. 196/25.02.2012 s-a modificat dispoziția mai sus redată în sensul că s-a stabilit că taxa anuală profesională este de 300 de lei și se datorează de toți mediatorii autorizați începând cu anul următor celui în care s-a emis Hotărârea de autorizare, putând fi achitată semestrial, în două cote părți egale, stabilindu-se astfel ca scadența să se raporteze la cele două tranșe semestriale și anume 15 ianuarie, respectiv 15 iulie.

Potrivit art. 2517 Cod civil, termenul prescripției este de 3 ani, dacă legea nu prevede un alt termen.

Cât privește momentul de la care curge termenul de prescripție, instanța reține dispozițiile art. 2524 alin. (1) Cod civil, potrivit cu care: dacă prin lege nu se prevede altfel, în cazul obligațiilor de a da sau de a face prescripția începe să curgă de la data când obligația devine exigibilă și debitorul trebuia să o execute.

Aplicând toate aceste dispoziții la speța dedusă judecării, instanța reține că obligația de plată a taxei anuale de administrare tablou pentru anul 2011 a devenit exigibilă la data de 15 ianuarie 2011, respectiv 15 iulie 2011, taxa anuală pentru anul 2012 a devenit exigibilă la data de 15 ianuarie 2012, respectiv 15 iulie 2012, iar taxa anuală pentru anul 2013 a devenit exigibilă la data de 15 ianuarie 2013, respectiv 15 iulie 2013.

Termenul de 3 ani, fiind un termen procedural, se calculează conform art. 181 alin. (1) pct. 3 Cod procedură civilă, împlinindu-se la data de 15.01.2014, 15.07.2014, 15.01.2015, 15.07.2015, 15.01.2016, 15.07.2016.

Cum reclamanta a depus la serviciul de curierat prezenta acțiune la data de 08.05.2018, instanța apreciază că excepția prescripției dreptului material la acțiune este întemeiată, în ceea ce privește taxa anuală pentru tablou pentru anii 2011, 2012 și 2013.

Reținând că în cauză nu a intervenit un act întrerupător al termenului de prescripție sau vreo cauză de suspendare – dovadă ce trebuia făcută de reclamantă conform art. 249 Cod procedură civilă, instanța va admite excepția prescripției dreptului material la acțiune și va respinge cererea pentru perioada 2011-2013, ca fiind prescrisă.

În continuare, **pe fondul cauzei**, pentru taxa anuală de administrare tablou, aferentă perioadei 2014 – 2016, instanța reține următoarele dispoziții legale din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator :

Art. 7: Poate deveni mediator persoana care îndeplinește următoarele condiții: (la data 06-dec-2009 Art. 7 din capitolul II, secțiunea 1 modificat de Art. I, punctul 3. din *Legea 370/2009*) Poate deveni mediator persoana care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

- a) are capacitate deplină de exercițiu;
- b) are studii superioare;
- c) are o vechime în muncă de cel puțin 3 ani sau a absolvit un program postuniversitar de nivel master în domeniu, acreditat conform legii și avizat de Consiliul de mediere;
- c) are o vechime în muncă de cel puțin 3 ani;
- d) este aptă, din punct de vedere medical, pentru exercitarea acestei activități;

e) se bucură de o bună reputație și nu a fost condamnată definitiv pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate, de natură să aducă atingere prestigiului profesiei;

e) se bucură de o bună reputație și nu a fost condamnată definitiv pentru săvârșirea unei infracțiuni de natură să aducă atingere prestigiului profesiei;

f) a absolvit cursurile pentru formarea mediatorilor, în condițiile legii, cu excepția absolvenților de programe postuniversitare de nivel master în domeniu, acreditate conform legii și avizate de Consiliul de mediere;

f) a absolvit cursurile pentru formarea mediatorilor, în condițiile legii, sau un program postuniversitar de nivel master în domeniu, acreditate conform legii și avizate de Consiliul de mediere;

g) a fost autorizată ca mediator, în condițiile prezentei legi.

Art. 8: (1) Persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 7 vor fi autorizate ca mediatori de către Consiliul de mediere, după achitarea taxei de autorizare, al cărei cuantum va fi stabilit prin regulamentul prevăzut la art. 17 alin. (2). (2) Cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene sau ale Spațiului Economic European, posesori ai unui document de calificare în profesia de mediator, obținut în unul dintre aceste state, dobândesc, în contextul dreptului de stabilire, accesul la profesie în România, după recunoașterea acestor documente de către Consiliul de mediere, conform Legii nr. 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România, cu modificările ulterioare.

(...)

(9) Pentru mediatorii autorizați în condițiile art. 7 și 72 alin. (2), documentul de calificare prin care se atestă dobândirea competențelor profesionale ca mediator este eliberat de către Consiliul de mediere în condițiile stabilite de standardele de formare în domeniul medierii.

(10) În cazul în care este necesară verificarea documentelor depuse în vederea autorizării, aceasta se poate realiza și prin Sistemul de informare în cadrul pieței interne, în condițiile legii.

Art. 81: (1) Autorizația se eliberează solicitantului în cel mult 30 de zile calendaristice de la data constatării îndeplinirii de către acesta a tuturor condițiilor stabilite de lege și de regulamentul prevăzut la art. 17 alin. (2).

(2) Termenul poate fi prelungit o singură dată, pentru o perioadă de maximum 15 zile calendaristice. Valabilitatea documentelor depuse inițial nu este afectată de această prelungire. Prolungirea termenului de autorizare, precum și durata acestei prelungiri se motivează în mod corespunzător și se notifică solicitantului înainte de expirarea termenului inițial.

(3) În cazul în care solicitantul nu îndeplinește condițiile prevăzute de prezenta lege sau cererea formulată de acesta nu este însoțită de actele doveditoare, Consiliul de mediere comunică persoanei interesate refuzul motivat de autorizare sau, după caz, necesitatea completării dovezilor impuse de lege.

(4) Hotărârea de refuz, respectiv de retragere a autorizației de mediator poate fi atacată la instanța judecătorească competentă, în conformitate cu procedura prevăzută de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 12: (1) **Mediatorii autorizați sunt înscrși în Tabloul mediatorilor**, întocmit de Consiliul de mediere și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) În tabloul prevăzut la alin. (1) se menționează următoarele date:

a) numele și prenumele mediatorului;

b) sediul profesional;

c) pregătirea de bază a mediatorului, instituțiile la care s-a format și titlurile cu care le-a absolvit;

- d) domeniul medierii în care acesta este specializat;
- e) durata experienței practice în activitatea de mediere;
- f) limba străină în care este capabil să desfășoare medierea;
- g) calitatea de membru al unei asociații profesionale în domeniul medierii, precum și, după caz, al altor organizații;
- h) existența unei cauze de suspendare.

(3) Consiliul de mediere are obligația să actualizeze periodic și cel puțin o dată pe an Tabloul mediatorilor și să îl pună la dispoziție celor interesați la sediul său, al instanțelor judecătorești, al autorităților administrației publice locale, precum și la sediul Ministerului Justiției și pe pagina de Internet a acestuia.

(4) Profesia de mediator se exercită numai de către persoana care a dobândit calitatea de mediator autorizat, în condițiile prezentei legi.

(5) Exercițarea profesiei de mediator de către persoane care nu au dobândit calitatea de mediator autorizat, în condițiile prezentei legi, constituie infracțiune și se sancționează potrivit legii penale.

Analizând toate aceste dispoziții legale, instanța reține că, datorează taxa anuală de administrare tablou mediatori, mediatorii care sunt autorizați și sunt înscrși în tabloul mediatorilor.

Analizând tabloul mediatorilor publicat de Consiliul de mediere pe site-ul www.cmediere.ro, instanța constată că pârâtul este înscris în tabloul mediatorilor cu drept de exercitare, începând cu data de 18 noiembrie 2009, având drept formă de exercitare a profesiei

- Birou de mediator. Pârâtul nu figurează ca fiind suspendat sau radiat din acest tablou, motiv pentru care datorează taxa anuală de administrare tablou, indiferent dacă a și exercitat sau nu efectiv profesia de mediator.

Este cert că pârâtul face parte din corpul profesional al mediatorilor, fiind obligată să se conformeze prevederilor legale ce reglementează această profesie.

În raport de considerentele enunțate suma pretinsă de reclamantă reprezintă o creanță certă – existența acesteia rezultând din hotărârile emise de Consiliul de mediere și din factura fiscală seria CM nr. 7659 din 28.02.2017 (f. 11) și lichidă – în opinia instanței, taxele stabilite prin hotărârile Consiliului de mediere fiind datorate de către pârât în calitatea sa de mediator

Instanța apreciază că susținerea pârâtului în sensul că taxele pretinse de către Consiliul de mediere nu sunt obligatorii, este neîntemeiată, întrucât, în baza art. art. 17 alin 2 din legea 192 din 2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator cu modificările și completările ulterioare, Consiliul de mediere se organizează și funcționează potrivit prevederilor legii, precum și ale regulamentului său de organizare și funcționare, iar în temeiul art. 19 alin. 4 din aceeași lege, în exercitarea atribuțiilor sale, Consiliul de mediere adoptă hotărâri, cu votul majorității membrilor care îl compun.

Se reține de asemenea că potrivit art. 9 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului de mediere aprobat prin hotărârea nr. 5 din 13 mai 2007, consiliul își acoperă cheltuielile de organizare și funcționare din următoarele tipuri de venituri: a) taxe provenind din autorizarea mediatorilor; b) taxe profesionale pentru exercitarea profesiei de mediator.

Prin urmare, față de dispozițiile legale anterior evocate, instanța consideră că în speță Consiliul de mediere, ca organism central, în exercitarea atribuțiilor sale, poate emite hotărâri prin care să stabilească taxe profesionale pentru exercitarea profesiei de mediator.

Astfel, potrivit art.5 din Hotărârea Consiliului de mediere nr. 196/25.02.2012, s-a statuat că *se stabilește taxa anuală profesională al cărui quantum este de 300 lei și se datorează de către toți mediatorii autorizați și înscrși în tabloul mediatorilor conform Legii nr. 192/2006.*

Nu se confirmă în opinia instanței apărările pârâtului cu privire la neclaritățile decurgând din succesiunea de hotărâri care au stabilit natura taxei pretinse și quantumul

acestui, ci, verificând hotărârile invocate, se constată că acestea au fost adoptate într-o manieră care acoperă întreg intervalul supus analizei, astfel că această taxă a existat încă din anul 2009, iar indiferent de denumire, cuantumul său a fost identificat corespunzător.

Afirmațiile pârâtului cu privire la lipsa descrierii serviciilor pentru care se încasează taxa sunt neavenite, de vreme ce hotărârile prin care aceasta a fost instituită, în formele sale diferite, sunt încă în vigoare, în forme modificate și actualizate, și nu au făcut obiectul unor acțiuni în justiție în vederea anulării.

Cert este că, indiferente de faptul că pârâtul a practicat sau nu în fapt profesia de mediator, a încasat sau nu venituri, atât timp cât pârâtul a acceptat statutul de mediator, și-a însușit implicit obligația de a achita taxele aferente profesiei.

De altfel petenta, ca mediator, avea posibilitatea să solicite în instanță anularea hotărârilor Consiliului de mediere pe care le aprecia ca nelegale.

În ceea ce privește caracterul *exigibil*, instanța reține că s-a împlinit termenul până la care trebuia să efectueze plata pârâtul, în conformitate cu prevederile din hotărârile menționate și factura anexată la dosar, condiții în care instanța reține că termenul de plată pentru acest debit era împlinit la data introducerii cererii de chemare în judecată.

Având în vedere că pârâtul nu a făcut dovada plății taxei anulate de administrare tablou pentru anii 2014-2016, instanța va admite în parte cererea de valoare redusă pentru această perioadă și va obliga pârâtul să plătească reclamantului suma de 900 lei reprezentând contravaloarea taxei anuale de administrare tablou mediator.

În conformitate cu art.453 C.proc.civ., pârâtul fiind în culpă procesuală va fi obligat la plata către reclamantă a sumei de 50,00 lei, reprezentând cheltuieli de judecată, iar cererea pârâtului de obligare a reclamantei la plata cheltuielilor de judecată, va fi respinsă ca neîntemeiată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge ca neîntemeiată excepția lipsei calității de reprezentant invocată de pârâta
Birou Mediator, prin reprezentant

Admite excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru sumele solicitate de reclamantul Consiliul de mediere cu titlu de taxă anuală profesională pentru anii 2011-2013,
invocată de pârâta – Birou Mediator, prin reprezentant

Respinge ca prescrisă acțiunea reclamantului Consiliul de mediere de obligare a pârâtei
– Birou Mediator la plata sumei de 1.000 de lei reprezentând taxă anuală profesională pentru anii 2011-2013.

Admite în parte acțiunea formulată de reclamantul **CONSILIUL DE MEDIERE**,
având CIF 21500343, cu sediul în șos. Nicolae Titulescu, nr. 88B, sector 1, București, în
contradictoriu cu pârâta – **Birou Mediator, prin reprezentant**
, având CIF cu sediul în mun.

Obligă pârâta la plata către reclamant a sumei de 900 lei, reprezentând de taxă anuală profesională pentru anii 2014, 2015, 2016.

Obligă pârâta să achite reclamantei suma de 50 de lei, reprezentând cheltuieli de judecată.

Respinge ca neîntemeiată cererea pârâtei de obligare a reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

Executorie.

Cu drept de apel, în termen de 30 de zile de la comunicare, eventual cerere de apel se va depune la Judecătoria Vaslui.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, azi, 06.11.2017.

**Pentru judecător O.D.M.,
aflată în concediu creștere copil
Președinte,
Ioan-Octavian OVAC**

**Grefier,
Adina Manuela BUZDUG**

Red. tehnoed. Jud. D.M.O./23.03.2018
Tehnored Gref. A.M.B.
2 ex./23.03.2018